

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙
ไม่มีครูมีอาจารย์สอนผลได้น้อย

ก่อนจึงหัน

ดูพระนั่นเห็นใหม่ พระองค์นี้ผ้าปะชุนดูซิ นี่ละองค์ศาสดาองค์ศาสนาไม่เป็นบ้า ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมลืมนื้อลืมนตัว ทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่จับเป็นจุดเป็นชิ้นเป็นอัน ดูเอานั่น พุดออกจากตำรา มา ศาสดาองค์เอกเลิศเลอ เครื่องใช้ไม้สอยท่านไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ไม่ได้เหมือนกับพวกบ้าเรา บ้าลูกศิษย์หลงตาบวนี้พิลึก ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ได้มาใช้วันหนึ่ง สองวันทิ้งขว้างๆ คว่ำหาใหม่ๆ มันไม่เป็นทุกข์ได้ยังไง อะไรที่ใช้มาแล้วใช้ไปเรื่อยๆ ไม่ยุ่งก็ไม่เป็นทุกข์มากละซิ นี่อะไรมาคว่ำมับๆ ใช้วันหนึ่งสองวันทิ้งปื้อๆ ไปเลยๆ พวกกินไม่อิ่มไม่พอกคือความหิวไม่หยุด ความหิวคือความทุกข์ มันติดมันตื้อตลอดเวลา

ชี้ให้ดูนั่นพระ นี่ละครั้งพุทธกาลพุทธศาสนาสอนให้คนยินดีตามมีตามเกิด หรือ ความมักน้อย ทุกข์จะน้อยลงทุกอย่างๆ มหิจจตา คือความมักมาก อะไรมากทั้งนั้น กองทุกข์ก็ท่วมหัวมัน อย่างเศรษฐีในเมืองไทยเราเนี่ยเขาร่ำลือละ เศรษฐีพวกนี้เป็น เศรษฐีที่จนความสุขที่สุด มีแต่ความทุกข์ท่วมท้นบนหัวใจเศรษฐีสมัยปัจจุบันนี้ เพราะ เศรษฐีด้วยอำนาจของกิเลส ไม่มีความสุข ถ้าเศรษฐีด้วยอำนาจของธรรมๆ ครอบอยู่ๆ แล้วเป็นสุขทั้งนั้น

เป็นคนมีคนจนขอให้มืธรรม ถ้าไม่มีธรรมอย่าเอาอะไรมาวัด อย่าเอาอะไรมา อวด กิเลสมาอวดธรรมอวดเท่าไรแหลก กิเลสมันเหมือนมูตรเหมือนคูด ธรรมเหมือน ทองคำทั้งแท่ง เลิศเลอมาแต่กาลไหนสมัยใด บรรเทาทุกข์ให้สัตว์โลกมีแต่ธรรมทั้งนั้น เพิ่มความทุกข์ให้สัตว์โลกมีแต่เรื่องกิเลส ได้ไม่พอๆ อะไรๆ ไม่พอๆ จึงให้ดูเอานี้จีวร ของพระนั่นนะ ท่านใช้ยังไง นี่ครั้งพุทธกาลมา ทุกวันนี้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ทราบข่าวว่าจะ สั่งผ้าอะไรจากเมืองนอกเมืองนามาตัดเป็นจีวร มันสั่งมาหาพ่อหาแม่มันอะไรพระ หัวโล้นๆ เราเนี่ย เราอยากว่าอย่างนั้นนะ เพราะเราก็หัวโล้นเหมือนกัน

คัมภีร์วินัยมีเหมือนกัน อ่านเหมือนกัน มันเป็นบ้าอะไรพระหัวโล้นเหล่านี้เนี่ย ได้ ทราบแหว่ๆ เราก็พูดแหว่ๆ เหมือนกันว่าจะไปสั่งผ้าอะไรดีๆ มาจากเมืองนอกเมืองนา เมืองไทยเราก็ไม่ใช่เมืองในตุ่มในไหใช้ไหม แล้วมันเป็นบ้ามันเสือกหาอะไร พระกำลัง จะเป็นบ้านะเวลานี้ ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่มีอะไรเกินพระเรา แล้วจะเอาอะไรไปสอนโลกละ เจ้าของหาแบบฉบับไม่ได้เอาอะไรไปสอนโลก พระพุทธเจ้าสอนโลก ทุกอย่างเป็นแบบ ฉบับ วัดอุฎายนอกเครื่องใช้ไม้สอยเป็นแบบฉบับที่ติงาม มักน้อยสันโดษ ไม่มักใหญ่ใฝ่ สูง

พูดถึงเรื่องธรรมกระจายทั่วโลก ไม่มีอะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าศาสดาองค์เอก นั้น
 ละบรมสุขอยู่กับพระพุทธเจ้า ความมักน้อยสันโดษ การใช้การสอยการอยู่การกินไม่มี
 ใครเกินพระพุทธเจ้า เป็นผู้รู้จักประมาณทุกอย่าง ทรงบรมสุขไว้ พวกเรามีแต่ดีแต่ดี
 ให้ได้สมใจๆ มันไม่ได้สมใจเรื่องของกิเลส อย่าเข้าใจว่ากิเลสจะให้ใครสมใจเลย มีแต่
 จมๆ ทั้งนั้น โลกอันนี้ที่ติดหนี้ติดสินกันพะรุงพะรัง เพราะความติดความดี้น อยากมั่ง
 อยากมีอยากดีอยากเด่น เจ้าของไม่มีไปคว้าเอา ไปยืมเงินคนนั้นยืมเงินคนนี้เพื่อจะมา
 ตั้งเป็นต้นทุน ครั้นมาเป็นต้นทุน ดอกเหี้ยบเข้าไปแล้ว ต้นทุนก็เป็นยักษ์เป็นผีตัวหนึ่ง
 ดอกบริษัทบริวารก็กินดับคนฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนั้น ะโยงระยาง

ใครหาความสุขได้ในโลกอันนี้ อย่าเอามาอวดธรรมนะ ไปที่ไหนติดหนี้ติดสิน
 พะรุงพะรังเอาแต่เครื่องมาประดับร้านเฉยๆ ความทุกข์เต็มหัวใจมันทุกคนๆ เพราะ
 ไม่ได้มองดูธรรม มองตามกิเลสมันมีแต่ความลุ่มจมทั้งนั้น ใครอย่าเอาเรื่องของกิเลส
 มูตรๆ คูณๆ อวดดีอวดเด่นมาอวดธรรมนะ จมทั้งนั้นพวกนั้น ถ้าธรรมแล้วอยู่พอดี
 พอดีไม่ตื่นไม่ตื่นกับอะไร มีอะไรมาใช้สอยตามความสะดวกสบาย ทำจิตใจให้สงบ
 ร่มเย็นเพราะใจเป็นตัวยุ่งที่สุด ในโลกอันนี้ไม่มีอะไรเกินใจ ยุ่งที่สุด ชำระสิ่งที่ยุ่งที่สุด
 นั้นออกแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นบรมสุข ความสุขสุดยอดอยู่ที่หัวใจที่ชำระได้แล้วด้วย
 อรรถด้วยธรรม พวกกันจำเอานะทุกคนๆ

มันได้เรื่องได้ราวอะไร เดียวนี้กำลังกิเลสเหี้ยบหัวชาวพุทธเรา ไปที่ไหนมีธรรม
 ที่ไหน ไม่มีเราอยากพูดตรงๆ อย่างนี้ พอมองดูปั๊บสะดุดตา ฟังแล้วสะดุดหู มีแต่สิ่ง
 เป็นข้าศึกต่อธรรมและต่อตัวเองนั้นแหละเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วหาความสุขมาจาก
 ไหนไม่มี ใครอย่าอวดเก่งกว่าธรรมนะ เวลานี้กิเลสมันกำลังแบ่ง ความทุกข์แบ่งไปตามๆ
 กันมันดูหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ หรือดูแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม แบ่ง อยากดีอยากร้ายอยาก
 รวย อยากมีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ กิตติคุณพ่อแม่มันอะไรก็ไม่ทราบ กิเลสพาใคร
 สร้างกิตติคุณ นอกจากธรรมเท่านั้น มันอุตรีมาพูดหาอะไร อย่ามาอวดธรรมของ
 พระพุทธเจ้านะ

มันน่าทุเรศจริง ๆ นะทุกวันนี้ มองไปที่ไหน ๆ จนจะดูไม่ได้ ยิ่งอยู่ในวัดนี้แล้วยิ่ง
 เห็นเรื่องราวคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับวัด วัดป่าบ้านตาดนี้ วัดนี้ไม่ต้องการอะไรใหญ่ยิ่ง
 กว่าธรรม อย่าเอาอะไรมาใหญ่กว่า อย่าเอายศถาบรรดาศักดิ์ สมบัติเงินทองข้าวของมา
 ใหญ่กว่าธรรมไม่ได้สำหรับวัดนี้ ชัดต่อธรรมโล่ทันทีเลย หลวงตาบัวไม่เห็นแก่สิ่งใดยิ่ง
 กว่าธรรม ธรรมนี้เลิศเลอที่สุด เพราะฉะนั้นจึงได้โล่พวกเถลไถลพวกไม่มีหลักมีเกณฑ์
 มาซุ่มๆ ซ้ำๆ มาวัดมาวานี้ อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี มาแบบเร็วๆ ร้อนๆ แบบไม่มีหลักมี
 เกณฑ์

ครั้นมาผู้มีหลักเกณฑ์ท่านมีอยู่ ผู้มีธรรมท่านมีอยู่ ท่านดูอยู่นี่นะ ไอ้เรามันเป็น ยังไง มันบ้าทั้งเป็น ไปที่ไหนเซ่อ ๆ ซ่า ๆ แล้วโอ้อ่าเสียดด้วยนะ ไอ้บ้าพวกนี้พวกบ้าโอ้อ่า เสียดด้วย บ้าหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ ใจไม่มีหลักเลย สำคัญที่ชาวพุทธเราใจไม่มีหลัก ติดติด กับสิ่งนั้นสิ่งนี้ ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะพังตลอดเวลา แล้วหาความสุขมาจากไหน บังคับจิตที่มัน ดิ้นอยู่นั้นให้เข้าสู่ความสงบของธรรมชิวจะสบายไปหมด ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรเกิน ธรรมภายในจิตใจ ขอให้ธรรมเข้าสู่จิตใจเถิดจะสงบเย็น ๆ ไปโดยลำดับลำดับ ถ้าไม่มี ธรรม เอ้า ใครเก่งขนาดไหนเก่งไป อย่าอวดดีเหยียบหัวพระพุทธเจ้า เท่ากับเหยียบหัว ตนเองให้จมมันเอง พวกกันจำเอานะ

ได้เห็นจิ๋วของพระท่านครองนำดู นี่ละแบบฉบับของพระพุทธเจ้า อปฺปิจุจตา ความมักน้อยได้อะไรมามากน้อย สันโดษ มากกว่านั้นก็ใช้ตามมีตามเกิด ไม่ติดไม่ดึง ในสิ่งไม่มี ท่านเรียกว่าสัลเลขธรรม เครื่องขัดเกลากิเลส อปฺปิจุจตา ความมักน้อย สันโดษ ความยินดีตามมีตามเกิด วิริยะ ประกอบความพากความเพียร อสังสัคคณิกา ไม่คลุกคลีตีโมงกับผู้ใด ไกลชิดติดพันกับธรรมตลอด นั่นท่านเรียกว่าสัลเลขธรรม ๑๐ ประการ เราเอามาพูดเพียงย่อ ๆ เท่านั้นละ

อย่างพระปทุมมมณตานีบุตร ได้ถูกยกเป็นธรรมกถิกเอก เอตทัคคะทางธรรม กถิกเอก นักเทศน์ชั้นเอกคือพระปทุมมมณตานีบุตร เป็นนักเทศน์นะนี่ ท่านเทศน์สัล เลขธรรมเครื่องขัดเกลากิเลสรำลือไม่มีใครเกิน จึงได้รับเอตทัคคะเป็นธรรมกถิกเอก พวกเรามันเอกตาข้างเดียว เข้าใจใหม่เอกตาข้างเดียว มันมีตาข้างเดียว พอตานีบอด เสร็จเลย ๆ พวกเรามีแต่พวกเอกตาข้างเดียว ไม่ใช่เอกไม่มีใครเสมอ นะ เอกคือหนึ่งไม่ มีสองไม่มีใครเสมอ พวกเรามันพวกเอกตาข้างเดียว คอยแต่จะบอดอีกข้างหนึ่ง ถ้า บอดอีกแล้วเสร็จ เป็นยังงี้ลูกศิษย์หลงตาบว มันเอกตาข้างเดียวหรือเอกชั้นเอก พิจารณาซิ เราไม่ยกพูดมากมันจะมากกระเทือนอาจารย์ผู้สอนนี่ละ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ที่ให้พวกกันดูจิ๋วของพระที่ปะ ๆ ชุน ๆ นั้น นั่นละครั้งพุทธกาลท่านได้ผ้าบังสุกุล ที่เขาทิ้งไว้ที่ไหน ๆ หรือไปทอดในป่าช้า หรือทิ้งอยู่ที่ไหน ท่านเก็บมาปะติดปะต่อทำ เป็นสบงจิ๋ว เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงอนุญาต ถ้าเป็นผ้าบังสุกุล เป็นจิ๋วก็ดี สังฆาฯ ก็ดี ถ้าเป็นผ้าบังสุกุลมานี่จะปะร้อยชั้นพระองค์ก็ทรงอนุญาต ที่ปะแล้วปะ ชุน แล้วชุน ร้อยชั้นก็ทรงอนุญาต คือทรงผ่อนผันให้ตลอดเลย เพื่อเสริมผู้นั้นให้มีน้ำใจทาง อรรถทางธรรม ให้มีความมักน้อยสันโดษไม่ดึงไปไหน ให้มุ่งต่ออรรถธรรมอย่างเดียว ความหมายว่าจ้ง

เพราะฉะนั้นจิ๋วหรือสบงหรือสังฆาฏีอะไรถ้าขาดแล้วปะ ขาดแล้วปะนี้ ร้อยชั้นเรตถาคตก็อนุญาต นั้นฟังซิ คือให้เป็นกำลังใจของผู้นั้น ของเล่นเมื่อไรพระพุทเจ้าองค์ศาสดา ความสุขใครจะเลยพระพุทเจ้าไม่มีในโลกอันนี้บรมสุขสอนโลกที่เป็นมหันตทุกข์ การประพฤติปฏิบัติตัวพระองค์ทรงเป็นแบบฉบับทุกอย่าง เพื่อให้โลกได้เบาบางลงเรื่องบรรเทาทุกข์กันไปโดยลำดับในการวิ่งเต้นชวนชวย ไม่ให้ติดให้ดินจนเกินเนื้อเกินตัวดังที่เห็นอยู่ในเมืองไทยเรา

เมืองไทยเป็นเมืองฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมมากที่สุดทีเดียว อย่างว่าแต่ประชาชน แม้แต่พระก็เป็นได้ไม่สงสัย ลืมเนื้อลืมตัว ลืมแบบลืมฉบับอันดีงามที่จะส่งเสริมให้สงบสุขเรื่อย ๆ ไป ลืมไปหมดเวลานี้ เราพูดอย่างนี้ไม่มีใครพูดด้วยทั้งๆ ที่เรียนมาด้วยกัน เห็นมาด้วยกันในตำรับตำรา เรียนแล้วไม่ปฏิบัติ พูดออกมาแล้วก็เข้าเนื้อตัวเองนั่นซิจึงไม่ยากพูด นี้เข้าไม่เข้าก็ตาม ธรรมเป็นธรรมของพระพุทเจ้า เราผิดเราก็ยอมรับว่าผิด สอนไปตามเรื่องอรรถเรื่องธรรม เราจึงพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

เดี๋ยวนี้ก็เป็นบ้าเหมือนโลกเขาแหะหลวงตาบัว มองไปกุญแจจะมองเห็นกุญแจหรือจะมองเห็นแต่ผ้าเต็มกุญแจก็ไม่ว่าแหละ แต่ก่อน...พอที่จะพูดบ้างก็พูดเสียนะ ออกปฏิบัติที่แรกเราเป็นอย่างนั้น ยิ่งไปเห็นพ่อแม่ครูจารย์มั่นด้วยแล้ว อยู่ สดสังเวชเรา เคารพกราบสนิทเลย เอาอะไรๆ มาทำไม่สนใจ ปะๆ ชุนๆ อยู่ยั้งละที่ใช้อยู่ เป็นอย่างนั้นนะ ท่านไม่ยุ่งกับอะไร ไม่ใช่ดอยอยากขาดแคลนที่ไหน ไปที่ไหนเขาก็รุมถวายเป็นท่าน ท่านทานไปหมดเลย ท่านไม่เก็บไม่สั่งสม แต่ของท่านเองใช้ปะๆ ชุนๆ อย่างนั้นแหละ เราก็ถึงใจ

ที่นี้ไปเราก็แบบเดียวกัน ออกกรรมฐานไปเหมือนเสือดาว ไปถึงบ้านสามผง ที่ได้เอามาพูดนี้คือท่านอาจารย์บุญมาท่านอยู่บ้านสามผง เราไปเที่ยวเราไปคนเดียวๆ เวลาจิ๋วควรจะชักจะพอกอะไรก็ไปหาส่วนรวม ไปชักพอกจิ๋ว เช่นอย่างวัดสามผงเขามีโรงชักสบงจิ๋ว เราไปคนเดียวเราจะมีโรงที่ไหน แต่เวลาจิ๋วพอกชักแล้วไม่จั้นนี่แรงอีกก็จะบินตาม มันนี้กว่าตายแล้ว ก็ต้องไปชัก ที่นี้เวลาไปชัก ไปพักอยู่บ้านสามผง เอากิ๋วออกชัก ชักหมดเลยเที่ยวนะ ถึงเวลาชักก็ไปชักหมด ออกจากนั้นก็ขึ้นเวทีฟัดละ

พอกชักแล้วเอากิ๋วไปตาก ท่านอาจารย์บุญมาท่านมาเห็นละซิ เห็นจิ๋วของเราตากอยู่ ท่านเลยประกาศให้พระมาดูทั้งวัดเลยท่านอาจารย์บุญมา เราไม่ลืม มาดูซิณะๆ นีมหาณะ พวกเรามันเป็นยังงัยกัน ท่านใส่พระเณรในวัด มันหรรษาฟูฟ่า นีดูเอาๆ มันเหมือนเสือดาว คือทั้งปะทั้งชุนเต็มไปหมด ไม่ว่าจิ๋ว ไม่ว่าสบง ไม่ว่าผ้าอาบน้ำอะไรปะชุนไปตลอดเลย เอาเท่านั้นไม่ยุ่งกับอะไร ไม่ใช่ไม่มีนะ ไม่เอา เอาเท่านั้นใช้เท่านั้นละไป ท่านมาท่านเลยประกาศในวัดเลยให้พระเณรมาดู รุมมาดูกันหมดเลย เราก็ไม่ลืม

เราไม่ได้ทำเพื่ออวดนะจะผิดไปที่ไหน ก็ท่านมาดูเป็นเรื่องของท่านต่างหาก เราเป็นเรื่องของเราต่างหาก เป็นคนละเรื่อง ถ้าทำเพื่ออวดอย่าทำ ปรับอวดดี

ครั้นมาที่นี้แล้วอะไรไหลมาเราก็ชี้เกียจยุ่ง ที่นี้ในกุฏิเราน่าจะมีจิ๋วเต็มไปหมดมั้ง เต็มไปหมดละในกุฏิ เราก็อ้างเกียจยุ่ง ปล่อยตามเรื่องไปเลยเดี๋ยวนี้นะ เป็นใหม่ไปเลย แต่ก่อนเหมือนเสือดาวแหละ มาอยู่ที่นี้เป็นใหม่ขึ้นมาแล้ว เป็นใหม่ก็มูตรคุณนั่นแหละเป็นใหม่ขึ้นมา กลายเป็นมูตรเป็นคุณไปแล้วนะ นั่นละท่านผู้ปฏิบัติธรรมท่านไม่สนใจกับอะไรยิ่งกว่าดูใจที่มันตัวติดดินที่สุด คือหัวใจ หัวใจติดดินที่สุด

โลกที่ร้อนทุกวันนี้ร้อนเพราะอะไร เพราะหัวใจพาดพิวดิน ถ้าพาดหัวใจลงไปด้วยการพินิจพิจารณาดูใจตนเองแล้วเข้าสู่ด้านจิตตภาวนา สิ่งเหล่านี้จะค่อยสงบลงเรื่องทั้งหลายก็จะไม่ติดไม่ดิน เจ้าของก็สะดวกสบายผาสุกเย็นใจ ไปนั่งที่ไหนเหมือนโลกไม่มี เห็นแต่จิตสว่างจ้า นั่นเห็นไหมละ นี่ละตัวนี้มันไม่ติดไม่ดิน เข้าสู่ธรรมเป็นความสงบ นั่งอยู่ที่ไหนลึมวันลึมคืนไปนะ คือจิตมันไม่ยุ่งกับอะไรเลย แน่ว เข้าสู่ความสงบแน่ว ๆ นี่ละความสุขเกิดที่ใจ

ไม่ได้สนใจกับอะไรว่าจะมีอะไร จะได้อะไร จะเสียอะไร ไม่สนใจเลย ดูแต่อันนี้ตลอดเวลา ที่นี้เมื่อดูก็คือการบำรุงรักษาตลอดเวลา จิตใจก็สว่างามขึ้นมา ๆ ถึงขั้นสมาธินี้โลกเหมือนไม่มีนะ เพียงขั้นสมาธิ คือจิตเข้าไปตั้งอยู่ในนั้นแล้ว อะไรไม่มีเลยในโลกอันนี้ แน่วอยู่นั่น ดิต ดิตสมาธิ ปัญญาไม่เกิด จนกระทั่งพ่อแม่ครูจารย์มันลากออกจากสมาธิ สมาธิหุ้มนั้นเขียงมันนอนตายอยู่นี้ ท่านชนาบเอา เถียงท่านสู้ท่านไม่ได้ยอมรับท่าน ออกทางด้านปัญญา พอออกทางด้านปัญญา เอ๊ะ ชอบกล ๆ ละที่นี้ ก็สมาธิมันพอตัวแล้ว อิมแล้วอิมอารมณ์ พาพิจารณาอะไรมันก็พิจารณาตามนั้น พาพิจารณาทางด้านปัญญามันก็พุ่ง ๆ ที่นี้เอาใหญ่ละนะนี่ก็ดี ไม่ได้หลับได้นอน

ทางด้านปัญญาไม่เหมือนสมาธิ สมาธิอยู่ที่ไหนแน่วสบาย พอทางด้านปัญญา ขวนขวายคู้ยเขี่ยชุดคันฆ่ากิเลสฆ่าไปเรื่อย ๆ เจอไปเรื่อยพืดกันเรื่อย เข้าสงครามระหว่างกิเลสพืดกันด้วยปัญญา เอาหัวใจเป็นเวที จากนั้นมาก็ไม่ได้หลับได้นอน คือมันไม่ยอมนอนมันหุ้มนของมัน หุ้มนหนักเข้า ๆ เป็นสติปัญญาอัตโนมัติ อยู่ที่ไหนเป็นความเพียรตลอด จนกระทั่งจะนอนให้หลับไม่หลับ มันทำงานไม่หยุด อยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น เคยพูดให้ฟังแล้ว นี่กิเลสจะหมอบละ พอถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วกิเลสจะหมอบ ๆ ทางนี้พาดเอา ๆ

สติปัญญาเป็นฝ่ายธรรมมีกำลังแล้ว กิเลสที่เป็นคลื่นใหญ่ขนาดไหนก็ยุบยอบลงหมด ๆ จนกระทั่งถึงบางทีก็พืดขึ้นมา แต่ไม่ใช่สำคัญนะ คือเวลามันพืดกันลงไปจนกิเลสหมอบเงียบเลยไม่มีอะไรเหลือ คั่นหายใจก็ไม่เจอ เห็นแต่ความสว่างจ้าภายใน

จิตใจ กิเลสจะแทรกขึ้นมาเป็นเส้นเป็นหนามให้เห็นไม่มี ๆ มันเจ็บขนาดนั้นเวลามัน หมอบ ทือ น้ำมันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหอเนี่ยว่าเจ้าของ กิเลสมันไป ไหนหมดวันนี้นะ ไม่เห็นมีกิเลสสักตัวเดียวมันไปไหนหมด ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์ น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหอ แต่พูดเฉย ๆ ไม่ได้สำคัญว่าสิ้นแล้วนะ พูดตามที่กิเลสมันหมอบ จากนั้นก็เจออีก ๆ ฟัดอีก ๆ จนกระทั่งผลสุดท้ายฟาดขาดสะบั้นเลย อรหันต์น้อย อรหันต์ใหญ่หายหมดเลย เข้าใจไหม อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่มีเลย หายเจ็บเลย

ตั้งแต่บัดนั้นมามีอันใดที่จะเป็นเส้นเป็นหนาม ขึ้นชื่อว่ากิเลสเป็นยอดสมมุติ จะปรากฏขึ้นในใจไม่มีเลย เจ็บตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๙๓ หลัง วัดดอยธรรมเจดีย์ นี่เป็นวันตัดสินกันอย่างเด็ดขาดกับกิเลสทั้งหลาย หมดโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่บัดนั้นไม่เคยปรากฏภายในใจเลย ถึงเสียงจะเป็นแผดเป็นเผาเป็นฟืนเป็นไฟก็ตาม แต่เป็นเรื่องของธรรมออกทำงานทั้งนั้นกิเลสไม่มี จะแผดเผาขนาดไหน ธรรมดา คนเราจะต้องเป็นฟืนเป็นไฟหัวใจใช้ไหมละ ทั้งโกรธทั้งแค้นทั้งดูทั้งด่าอะไรไปด้วยกัน กับกิเลส อันนี้ไม่มี มีแต่เรื่องของธรรมออกฟุ้ง ๆ พอพูดจบแล้วหายเจ็บเลย เหมือน ไม่ได้ดูนะ

เพราะฉะนั้นคำหนักคำเบาคำดูคำด่า กับไม่ดูไม่ด่าธรรมดาพอ ๆ กัน พอเสร็จ แล้วดับไปพร้อมกันหมด เหมือนกันหมดเลย นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม เอามา พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ได้โกหกท่านทั้งหลายเหอ เราปฏิบัติแทบเป็นแทบตายถึง ขึ้นสลบสลบก็มี หากไม่เคยสลบก็บอกไม่สลบ เจียดมาตลอด เพราะความเพียรนี้มัน กล้าจนขนาดที่พ่อแม่ครูจารย์มันได้รั้งเอาไว้ เรามันนิสัยผาดโผน ถ้าทำอะไรแล้วรั้ง เอาไว้ ออกทางด้านปัญญาท่านก็รั้งเอาไว้ เข้าทางสมาธินี้ท่านก็ลากลงจากเชียง ออก ทางด้านปัญญาไม่หลับไม่นอนท่านก็รั้งเอาไว้ให้มีเวลาพักผ่อน ทั้งนอนหลับ ทั้ง เข้าสมาธิสงบใจ อย่าปล่อยทำงานแต่อย่างเดียว งานนั้นได้แต่เจ้าของตายเป็นนะท่านว่า จัง เวลามันหนักพักเสียก่อน พอได้กำลังวังชาแล้วพักสมาธิก็ได้พักผ่อนก็ได้ ออก จากนั้นแล้วให้ออกก้าวทำงานท่านว่า ท่านสอนขนาดนั้นนะ

ท่านรั้งเอาไว้เพราะว่าไม่ได้นอนก็บอกท่านนี่นะ ที่แรกท่านบอกว่าเข้าสมาธิทั้ง วันทั้งคืนนี้ มันนอนตายอยู่นั้นหรือ นั่นท่านว่า สมาธิมันมีความสุขแค่นั้น เท่ากับเนื้อ ติดฟัน เนื้อติดฟันมีความสุขแค่นั้นนะ ใจมีความสุขในสมาธิก็แบบนั้นเองท่านว่าจัน ไล่ ออกทางด้านปัญญา เวลาออกทางด้านปัญญามัน เอ๊ะ ชอบกล ๆ จากนั้นก็ฟุ้งเลยเหียว เพราะสมาธิพอตัวแล้วมันรวดเร็วเนาะ นี่ท่านก็รั้งเอาไว้ คือมันไม่หลับไม่นอน ท่านรั้ง เอาไว้ ๆ เรานี้มันนิสัยผาดโผน ทำอะไรจริงจังมาก ขาดสะบั้นไปเลย ท่านต้องรั้งเอาไว้ ตลอด รั้งตรงไหนถูกตรงนั้นเลย เราจับมาประมวลกราบเลยนะ

อุปายวิธีการที่ท่านผู้เชี่ยวชาญเราทุกอย่างไม่ มีตั้งแต่ปราบกิเลสที่มันไม่รู้จักประมาณ กิเลสจะเหยียบหัวมัน ท่านหาอุปายวิธีการเช่นเวลาพักพักเสียก่อน แน่ะ พักเพื่อจะฆ่า กิเลส ไม่ใช่พักเพื่อจะนอนให้กิเลสเหยียบนะ ท่านสอนไว้ทุกแง่ทุกมุม เวลาถึงกาลมัน แล้ว กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว เรียกว่าทุกข์ไม่มี สามแดนโลกธาตุเป็นสมมุติทั้งหมด แต่ไม่มีภายในใจเลย ใจนี้ว่างเปล่าไปหมดจากสมมุติทั้งหมด นั่นละท่านว่าบรมสุขอยู่ที่นั่น ท่านจะสอนใครก็ได้ พระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายสอนโลกเป็นฟ้าดินถล่ม แต่ใจท่านไม่ได้เป็นทุกข์นะ เป็นบรมสุข สอนโลกที่เป็นมหันตทุกข์ ต่างกันนะ

ควรนำธรรมะพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติบ้างพวกเราถ้าอยากเป็นผู้เป็นคน อยากมีหลักมีเกณฑ์มีชื่อมีแป๊ะให้เอาธรรมมา ถ้าเอากิเลสมาเป็นแบบเป็นฉบับตายกันทั้งนั้นละ ไม่ว่าเศรษฐกิจภูมิพีไม่ว่าคนทุกข์คนจน ถ้าให้กิเลสลากไปนี้จมด้วยกันทั้งนั้น ถ้าธรรมแฝงไปตามๆ รู้จักยับยั้งชั่งตัวพอดีพอดีตลอดไป พวกกันจำให้ดี อะไรก็ตามถ้าได้ขึ้นเวทีแล้วพูดได้อย่างจะแจ่มเลยไม่สงสัย ตรงไหนผ่านมาแล้วๆ ผิดถูกเป็นครูเป็นอาจารย์สอนโดยดีทุกอย่าง ผิดก็เป็นอาจารย์ ถูกก็เป็นอาจารย์ นำมาพิจารณาพิจารณา ที่นี้เวลาสอนคนก็สอนได้ง่าย อะไรผิดถูกก็บอกไปตามนั้นเลย เพราะเราผ่านมาแล้ว

ผู้ที่สุมสี่สุมห้าไปไม่มีครูมีอาจารย์สอนนี้ผลได้น้อยนะ ถ้ามีครูมีอาจารย์คอยแนะนำบอกผลได้เร็วๆ ต่างกันนะ.อาจารย์เอกสมัยปัจจุบัน จอมปราชญ์สมัยปัจจุบันก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น นี้เรียกว่าจอมปราชญ์ หาที่สงสัยไม่ได้เลย เราก็ได้ปฏิบัติตามท่านหาที่สงสัยไม่ได้นะ อยู่กับท่านถึงแปดปี จะหาที่สงสัยต้องตรงไหนๆ คัมภีร์ไบเบิลก็เรียนมาเต็มหัวใจแล้วนี้จะว่าไง ผิดถูกตรงไหนมันก็รู้ๆ ไม่มีผิดเลย เก็บหอมรอมริบหมดไม่ให้มีอะไรเรียกราดสาดกระจายไปได้ขึ้นชื่อว่าธรรมชื่อวินัย ท่านปฏิบัติอย่างนั้น แล้วไม่กราบไหว้คนประเภทนั้นจะกราบไหว้ใครละ นั้น เรากกราบตลอดเวลาสดๆ ร้อนๆ อยู่ในหัวใจคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น ถึงใจจริงๆ ทุกอย่าง นี้ละจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคมข้างนอกข้างในทั้งหมดทุกอย่าง

เอาธรรมเข้ามาบังคับใจกำกับใจ ถ้าจะปล่อยให้แต่กิเลสอย่างเดียวแล้วยังใจงมได้ อย่าเอามาเทียบเลยเรื่องขึ้นนั้นขึ้นนี้ ยศถาบรรดาศักดิ์ เศรษฐี ภูมิพีอะไรอย่าเอามาเทียบ นี่เป็นเหยื่อล่อของกิเลสทั้งนั้นถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรมแล้วรู้ อันนั้นเหยื่อล่ออันนี้เบ็ดรู้ทันที เบ็ดกับเหยื่อล่อมันอยู่ด้วยกันรู้ทันที ปลาฉลาดกินแต่เหยื่อล่อไม่กินเบ็ด ถ้าเราฉลาดก็ไม่จับกิเลสเข้าใจไหม จับเข้าใจไหม มันโง่กับจับอันเดียวกันฉลาดทันมันแล้วไม่เสียท่า พวกกันจำเอานะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz